

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobce: **A. M. H. K.**
bytem X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2024, č. j. MV-175016-15/SO-2023,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci, žaloba a vyjádření žalované

1. Žalobci bylo s platností do 4. 12. 2022 uděleno povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, jímž byla žalobcova dcera A. K., nar. X, státní občanka X (dále jen „dcera“). Dne 18. 10. 2022 podal žalobce Ministerstvu vnitra (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

„Ministerstvo“) žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana EU dle § 87o odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Ministerstvo žádost rozhodnutím ze dne 13. 9. 2023, č. j. OAM-14718-25/PP-2022 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), zamítlo podle § 87p odst. 2 a 4 ve spojení s § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce přestal v ČR pobývat společně s dcerou, a stanovilo žalobci k vycestování z ČR lhůtu 60 dnů od právní moci rozhodnutí. Ministerstvo prvoinstanční rozhodnutí odůvodnilo skutkovým závěrem, že žalobce v ČR s dcerou trvale nepobývá a podniká v Egyptě, kde má i svou rodinu.

2. Žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, které odůvodnil podáním ze dne 29. 10. 2023 tím, že se počátkem září 2023 přestěhoval do ČR, kde trvale pobývá a pečuje dceru. Žalobce potvrdil, že dříve účel pobytu neplnil, ale nežádoucí stav již odstranil.
3. Žalovaná rozhodnutím ze dne 13. 12. 2023, č. j. MV-175016-4/SO-2023 (dále jen „první napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce přestal s dcerou pobývat v ČR, přijíždí do ČR nepravdělně, trvale žije v Egyptě, kde podniká a má rodinu. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty je řízením ovládaným dispoziční zásadou, a proto byl žalobce povinen prokázat splnění podmínek pro prodloužení doby její platnosti. Žalobce však své tvrzení o přestěhování se do ČR za svou dcerou a soužití s ní neprokázal, a proto k němu žalovaná nemohla přihlídnout.
4. K žalobě žalobce zdejší soud rozsudkem ze dne 20. 5. 2024, č. j. 62 A 1/2024-34 (dále jen „zrušující rozsudek“), první napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že žalovaná považovala odvolací námitku o změně místa pobytu, přesídlení do ČR a soužití s dcerou přes zásadu koncentrace řízení za přípustnou, avšak tvrzení nepovažovala za prokázané, aniž by před učiněním takového závěru žalobce vyzvala k jeho prokázání či k němu z vlastní iniciativy vedla dokazování (viz bod 30 zrušujícího rozsudku).
5. Žalovaná vyzvala dne 11. 6. 2024 žalobce, aby (i) prokázal své odvolací tvrzení, že se přestěhoval v září 2023 do ČR a pečuje zde o dceru, a (ii) vyjádřil se k údajům uvedeným v cizineckém informačním systému, že na území ČR přicestoval dne 17. 9. 2023 a dne 23. 9. 2023 již odcestoval a následně přicestoval dne 1. 11. 2023 a dne 8. 11. 2023 opět odcestoval. Žalovaná sdělila současně žalobci, že tyto údaje zpochybňují tvrzení, že se žalobce zdržoval na území ČR. Na tuto výzvu reagoval žalobce podáním ze dne 29. 6. 2024, v němž uvedl, že aktuálně pobývá v ČR, a doložil kopii části cestovního dokladu s údajem o vstupu na území dne 26. 6. 2024.
6. Žalovaná rozhodnutím ze dne 16. 7. 2024, č. j. MV-175016-15/SO-2023 (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce znovu zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. Žalovaná druhé napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce nepobývá s dcerou na území ČR. Žalovaná vyzvala žalobce, aby své odvolací tvrzení o trvalém přestěhování do ČR počátkem září 2023 prokázal a vyjádřil se k údajům uvedeným v cizineckém informačním systému o dnech přicestování a odcestování 17. 9. 2023, 23. 9. 2023, 1. 11. 2023 a 8. 11. 2023. Žalobce sdělil, že aktuálně pobývá v ČR, a doložil kopii části cestovního dokladu se vstupem na území dne 26. 6. 2024. Z informačního systému cizinců žalovaná zjistila, že z území vycestoval žalobce dne 3. 7. 2024. Z toho žalovaná dovodila, že žalobce do ČR cestuje pouze na krátkodobé návštěvy, což vyvrací jeho

odvolací tvrzení, že se do ČR přestěhoval. Žalovaná uzavřela, že žalobce přestal na území pobývat společně s dcerou.

7. Žalobce podal proti druhému napadenému rozhodnutí žalobu ve smyslu § 65 a násl. zákona s. ř. s. Zaprvé žalobce namítl procesní vadu odvolacího řízení spočívající v tom, že se nemohl vyjádřit k náhledu do informačního systému cizinců s údajem o opětovném vycestování žalobce do domovského státu dne 3. 7. 2024, který žalovaná opatřila v odvolacím řízení. Zadruhé žalobce namítl, že žalovaná nezjistila skutečný stav věci a neposoudila deklarované přesídlení žalobce do ČR, protože časté cestování mezi domovským státem a ČR nevypovídá o míře žalobcova pobytu v ČR, neboť realizace jeho práva na svobodu pohybu nemusí být nutně v rozporu se současným plněním účelu pobytu v ČR. Podle žalobce by měla být věc vrácena do nalézací fáze k hlubšímu prošetření. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce na území nepobýval v době platnosti pobytového oprávnění a ani na něm nepobývá, kdy z něj dne 3. 7. 2024 odcestoval. Žalobce byl vyzván k doložení svých tvrzení a to, že z cizineckého informačního systému byl zjištěn odjezd žalobce z území dne 3. 7. 2024, nebylo novou skutečností, s níž by měl být žalobce seznámen, jelikož mu tato skutečnost musela být známa. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

II.

Posouzení věci soudem

9. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas (žalobce se nevyjádřil k výzvě soudu ze dne 8. 8. 2024, č. j. 62 A 7/2024-19, a žalovaná s rozhodnutím bez jednání souhlasila výslovně ve vyjádření k žalobě).
10. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž neshledal žádnou vadu napadeného rozhodnutí, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
11. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rozumí rodinným příslušníkem občana Evropské unie jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.
12. Podle § 87o odst. 2 věty třetí zákona o pobytu cizinců je povinen požádat rodinný příslušník občana Evropské unie o prodloužení platnosti pobytové karty před skončením platnosti této karty.
13. Podle § 87p odst. 1 zákona o pobytu cizinců je povinen žadatel k žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty předložit mj. doklad potvrzující, že pobývá na území společně s občanem Evropské unie.
14. § 87p odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo dobu platnosti pobytové karty neprodlouží, shledá-li důvod pro ukončení přechodného pobytu na území podle § 87f. Pokud ministerstvo neprodlouží pobytovou kartu, je ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti pobytové karty přechodný pobyt ukončen; ministerstvo tuto skutečnost uvede v odůvodnění rozhodnutí; ustanovení § 87f odst. 4 a 5 se použije obdobně. Shledá-li ministerstvo v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pobytové karty důvod pro neprodloužení doby platnosti pobytové karty, poučí žadatele nejpozději ve výzvě k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí o této skutečnosti a o důsledcích neprodloužení pobytové karty uvedených ve větě druhé.

15. Podle § 87f odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců ukončí ministerstvo přechodný pobyt rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, pokud přestal splňovat podmínky uvedené v § 15a nebo přestal na území pobývat společně s občanem Evropské unie, zejména pokud občan Evropské unie ukončil svůj pobyt na území nebo mu byl přechodný pobyt na území zrušen, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie.
16. Se zohledněním výše uvedené právní úpravy činí soud na půdorysu posuzované věci závěr, že Ministerstvo bylo oprávněno žádost žalobce zamítnout v případě skutkového zjištění, že žalobce na území nepobývá společně s dcerou, resp. o ni na území nepečuje [viz § 15a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 87p odst. 2 větou první ve spojení s § 87f odst. 1 větou druhou zákona o pobytu cizinců].
17. Řízení o prodloužení doby platnosti pobytové karty je řízením o žádosti cizince (viz § 87o odst. 2 věta třetí zákona o pobytu), které je ovládáno dispoziční zásadou. Cizinec má proto předložit všechny potřebné doklady a tvrdit relevantní informace. Břemeno tvrzení tíží primárně žadatele o konkrétní pobytové oprávnění, neboť relevantními informacemi disponuje žadatel. Žadatel je dále povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení (viz § 52 správního řádu). Povinností správních orgánů není vyzývat žadatele k doplnění dalších konkrétnějších sdělení, pokud v řízení o žádosti zjistily z jim dostupných podkladů skutkový stav v potřebném rozsahu a cizinec ohledně těchto zjištění nic nenamítal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020–27, bod 29). Pokud zůstane žadatel v řízení o žádosti nečinný, pak jde tato nečinnost k jeho tíži. Lze přiměřeně odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018 - 58, bod 14, v němž je o povinnosti žadatele poskytnout potřebnou součinnost uvedeno, že *v řízení o žádosti je tato povinnost ještě silnější, neboť nelze po správním orgánu požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.*
18. Žaloba je nedůvodná.
19. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobce je otcem dcery a že důvodem pobyového oprávnění uděleného žalobci byla skutečná péče o dceru, mladší 21 let. Mezi účastníky nebylo dále sporu o tom, že v průběhu řízení před Ministerstvem žalobce nepobýval v ČR se svou dcerou a nepečoval o ni. Žalobce nespochybňoval ani správnost skutkových zjištění Ministerstva (že o dceru na území nepečuje), ani jejich právní posouzení Ministerstvem (že je vzhledem k tomu dán zákonný důvod pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty). Žalobce tedy nespороval správnost ani zákonnost prvoinstančního rozhodnutí. Nebylo též sporu o tom, že žalobce uplatnil nové odvolací tvrzení, že se počátkem září 2023 přestěhoval do ČR, kde trvale pobývá se svou dcerou a pečuje o ni (dále jen „*nové odvolací tvrzení*“).
20. Důvodem druhého napadeného rozhodnutí byl závěr žalované, že nebylo prokázáno, že se žalobce přestěhoval do ČR, a že bylo prokázáno, že žalobce cestuje do ČR pouze na krátkodobé návštěvy. Žalovaná v druhém napadeném rozhodnutí logicky a přesvědčivě vysvětlila, že žalobce přes její výzvu neprokázal, že se přestěhoval do ČR a pečuje zde o

dceru. Žalobce přes výzvu nepopřel údaje žalované o krátkodobých (několikadenních) pobytech žalobce na území od 17. 9. 2023 do 23. 9. 2023 a od 1. 11. 2023 do 8. 11. 2023, kdy na výzvu žalované reagoval žalobce pouze tvrzením v podání ze dne 29. 6. 2024, že *dne 26. 6. 2024 opět do ČR přicestoval a že zde pobývá*. Žalovaná tak správně uzavřela, že žalobce neprokázal nové odvolací tvrzení, tedy že se počátkem září 2023 přestěhoval do ČR, kde trvale pobývá se svou dcerou a pečuje o ni. Skutečnost, že dne 26. 6. 2024 žalobce přicestoval do ČR, a jeho tvrzení, že zde ke dni 29. 6. 2024 pobývá, nemohlo prokázat, že se počátkem září 2023 přestěhoval do ČR, trvale zde pobývá s dcerou a pečuje o ni. Závěru žalované, že žalobce přestal na území pobývat společně s dcerou, není co vytknout.

21. Pro závěr žalované, že žalobce neprokázal, že se počátkem září 2023 přestěhoval do ČR, trvale zde pobývá s dcerou a pečuje o ni, nemělo význam zjištění, že žalobce z území ČR opět vycestoval dne 3. 7. 2024 a jeho návštěva území započatá příjezdem dne 26. 6. 2024 opět skončila po pár dnech. Žalobce tvrdil, že dne 26. 6. 2024 přicestoval do ČR a že zde setrval do 29. 6. 2024. Žalovaná to nezpochybnila, ale vyhodnotila to tak, že to neprokazuje, že se žalobce počátkem září 2023 přestěhoval do ČR, trvale zde pobývá s dcerou a pečuje o ni. Toto hodnocení nevykazuje žádnou nezákonnost.
22. Namítl-li žalobce, že se nemohl vyjádřit ke zjištění žalované o svém odjezdu z území ČR dne 3. 7. 2024, nemohlo jít o důvodnou žalobní námitku. Zaprvé, toto zjištění nebylo důvodem, na němž by stálo druhé napadené rozhodnutí. Zadruhé, bez ohledu na to, zda postup žalované představoval procesní vadu, soud k ní nepřihlížel, protože nelze mít důvodně za to, že mohla mít vliv na zákonnost druhého napadeného rozhodnutí [srov. § 75 odst. 3 a § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Žalobce totiž netvrdil, a z obsahu správního spisu nic takového zjevné nebylo, že a jak by jeho případné vyjádření negativně ovlivnilo zákonnost druhého napadeného rozhodnutí. Žalobce netvrdil, jak by se k tomuto zjištění vyjádřil, kdy mu to žalovaná umožnila, ostatně ani netvrdil, že by toto zjištění neodpovídalo realitě. Soud se proto nezabýval tím, zda žalovaná procesně pochybila, když žalobce se svým zjištěním o odcestování žalobce dne 3. 7. 2024 nekonfrontovala. Pro posouzení žalobní námitky to totiž nebylo nezbytné. Žalobní námitka by byla nedůvodná v každém případě.
23. Ani druhá žalobní námitka nebyla důvodná. Námitka byla především zcela obecná. Soud výše vysvětlil, proč měl závěr žalované o neprokázání přestěhování žalobce do ČR a jeho zdejší péči o dceru, za řádně odůvodněný. Slovy žaloby, žalovaná zjistila skutkový stav a posoudila deklarované přesídlení žalobce do ČR, dostatečně. Žalovaná provedené dokazování správně uzavřela tím, že žalobce cestuje do ČR pouze na krátkodobé návštěvy, kdy s ohledem na výše uvedenou právní úpravu zákona o pobytu cizinců bylo relevantní to, že žalobce na území pobývá společně s dcerou, resp. o ni na území nepečuje. Pro závěr o pobytu žalobce na území není samo osobě rozhodující, jak často žalobce na území vstupoval a území opouštěl, nýbrž to, zda a jak dlouho na území pobýval. Zjištění žalované o krátkodobých návštěvách území vylučovala závěr o trvalém soužití žalobce s dcerou na území a jeho péči od září 2023. Žalobní argumentace právem žalobce na svobodu pohybu byla mimoběžná. Konkrétně nezdůvodněný žalobní požadavek na *hlubší prošetření* věci byl tedy nedůvodný, kdy lze opět odkázat na to, že soud nepřihlíží k procesní vadě správního řízení, pokud nelze mít důvodně za to, že mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
24. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

III.

Náklady řízení

25. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšné žalované, které však v řízení nevznikly náklady nad rámec její úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Jestliže kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (srov. § 104a odst. 1 s. ř. s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 11. února 2025

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.